

Per kom med Udflugter. Han havde slet ingen Lyst til at blive trukket frem til Præsentation her for alle Menneskers Øjne. Men Salomon havde allerede givet Tegn til Kusken, og et Øjeblik efter standsede Vognen nedenfor en Trappe, der fra Restavrationen førte ned til Vejen.

Under Parasollerne sad to Damer, af hvilke den ene — den yngste — straks tog Pers Blik fangen. Han havde forresten set hende engang før men under Maske og uden at vide, hvem hun var. Det var den Karnevalsnat for noget over et Aar siden, da han ogsaa havde truffet Fru Engelhardt for første Gang. Han huskede hende fra hin Nat dunkelt som en stærkt nedringet Snedronning i en hvid Silkedragt, der straaled af Diamanter; og han havde siden altid tænkt sig hende som en blegfed, opstadset Jødedame, der udstillede sine Yndigheder og sine Juveler ligesom en Kræmmer sine Varer. Og nu saa han for sig selv en helt ung Pige, næppe meget over atten-nitten Aar, om hvis jødiske Herkomst der ganske vist ikke kunde tvivles, men som havde et friskt, regelmæssigt og rødkindet Ansigt, ombrust af et stort, krøllet Haar. Hun var iøjnefaldende men slet ikke smagløst klædt i en lille, tætsluttende, ulvegraa Fløjlsvams og havde paa Hovedet en lilla Hat, hvorfra to store, brogede Silkesløjfer udfoldede sig som et Par kæmpemæssige Sommerfuglevinger. Lige under disse Vinger sad et Par dejlige, sortebrune Øjne, fulde af Liv og Skælmeri. Og disse Øjne betragtede ham med umiskendelig Interesse, en dristig Nysgerrighed, der var nær ved at forvirre ham.

Moderen derimod havde besvaret Pers Hilsen med et lidt afmaalt Nik.

„Naa saaledes ser De altsaa ud,“ sagde hun.